

Κυριακή 16η Ἰανουαρίου 2022

Κυριακή IB' Λουκᾶ

(Λουκ. 17, 12 – 19).

«...ἀπήντησαν αὐτῷ δέκα λεπροὶ ἄνδρες, οἱ ἕστησαν πόρρωθεν.» (Λουκ. 17, 12).

Ἐνα περιστατικό μέ πολλαπλά νοήματα εἶδαμε στό σημερινό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα. Ὁ Κύριος καί Θεός εἰσέρχεται σ' ἓνα χωριό ὅπου Τόν συναντοῦν δέκα λεπροί, οἱ ὅποιοι στέκονται μακριά Του ζητώντας τή βοήθεια τῆς παντοδυναμίας Του.

Ὁ εὐαγγελιστής Λουκᾶς χρησιμοποιεῖ τό ἐπίρρημα «πόρρωθεν», γιά νά δείξει τήν ἀπόσταση ἀσφαλείας πού κράτησαν οἱ λεπροί ἀπό τό Χριστό. Ἦταν μία ἀπόσταση πού

ἔπρεπε νά κρατηθεῖ, διότι εἶναι ἐπιβεβλημένο καί αὐτονόητο στίς λοιμικές καί μεταδοτικές ἀσθένειες νά προφυλάσσονται οἱ ἄνθρωποι κρατώντας τίς κατάλληλες ἀποστάσεις μεταξύ τους. Τό κύριο σύμπτωμα καί γνώρισμα τῆς λέπρας εἶναι ἡ βρωμιά καί ἡ σαπίλα, πού καθιστοῦν τόν ἄρρωστο ἀποκρουστικό καί ἐπικίνδυνο.

Ὁ Κύριος ἱκανοποιεῖ τό αἶτημα τῶν δέκα λεπρῶν καί τούς θεραπεύει. Τούς θεραπεύει, γιά νά δείξει πώς ἡ σωματική λέπρα δέν εἶναι συμφορά. Πραγματική συμφορά εἶναι ἡ ἐσωτερική λέπρα τοῦ σάπιου καί βρώμικου χαρακτήρα, ἡ ὁποία στούς ἐννέα ἀπό τούς δέκα ἔμεινε ἀθεράπευτη.

Αὐτή ἡ θανάσιμη λέπρα, ἡ ἐσωτερική βρωμιά καί σαπίλα τῆς ψυχῆς καί τοῦ χαρακτήρα δέν ἦταν γνώρισμα μόνο τῶν ἐννέα ἀχάριστων λεπρῶν, πού θεραπεύτηκαν καί δέν εὐχαρίστησαν γιά τή θεραπεία τους. Ἡ

ἔσωτερική βρωμιά καί σαπίλα εἶναι τό κύριο γνώρισμα πολλῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι δέχονται τίς ἀμέτρητες εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ, ἀλλά δέν τίς ἐκτιμοῦν οὔτε καί Τόν εὐχαριστοῦν γιά τήν ἀγάπη Του.

Αὐτή ἡ κακή ἀλλοίωση τῆς ψυχῆς κρατάει τούς περισσότερους ἀνθρώπους «πόρρωθεν» τοῦ Χριστοῦ. Στέκουν μακριά ἀπό τόν Ἰησοῦ. Τόν φωνάζουν γιά νά τούς βοηθήσει, ἀπαιτοῦν τή συμπαράστασή Του, περιμένουν τό θαῦμα, ἀλλά ἐξακολουθοῦν νά στέκουν μακριά ἀπό τόν Εὐεργέτη τους, διότι ἡ ἔσωτερική τους ἀκαταστασία δέν τούς ἐπιτρέπει νά Τόν πλησιάσουν. Ἀκόμη καί ὅταν ἀπολαύσουν τή θεϊκή παρέμβαση στήν καθημερινότητά τους, ἐκεῖνοι θά μείνουν μακριά ἀπό τό Θεό, διότι κύριο γνώρισμα τῆς διαβρωμένης προσωπικότητας εἶναι ἡ ἀχαριστία.

Ὑπάρχει, ὅμως, καί ἡ περίπτωση τοῦ δέκατου, τοῦ εὐγνώμονος λεπροῦ. Ἡ δική του

ἀδυναμία στήν ἀρχή τόν κρατάει μακριά ἀπό τόν Κύριο. Ὄταν, ὅμως, μέσα στήν καρδιά του ἐπικρατεῖ τό εὐχαριστιακό φρόνημα, τότε πλησιάζει τόν Ἰησοῦ, πέφτει καί Τόν προσκυνάει. Τόν εὐχαριστεῖ γιά τά ἀμέτρητα δῶρα Του.

Ἀπό τό παράδειγμα αὐτοῦ τοῦ τελευταίου ταλαίπωρου καί ἐξαθλιωμένου ἀνθρώπου μποροῦμε νά διδαχθοῦμε κι ἐμεῖς. Ὅλοι ἀφήσαμε τή βρωμιά καί τή σαπίλα τῆς ἁμαρτίας νά γεμίσουν τήν ὑπαρξή μας μέ πνευματική λέπρα, ἡ ὁποία σιγά σιγά μᾶς ἀπονεκρώνει καί καθιστᾷ τή ζωή καί τήν καθημερινότητά μας ἕνα μαρτύριο. Μᾶς ἀπομονώνει καί κάνει τούς διπλανούς μας νά μᾶς ἀποφεύγουν. Ἀλλοιώνει τήν προσωπικότητά μας. Τῆς δημιουργεῖ μία δυσμορφία, μία ἀρνητικότητα πού ὀδηγεῖ σέ μία ἀπεχθέστατη μοναξιά. Τά ἐλαττώματα, οἱ ἀπροσεξίες, οἱ ἐμμονές, οἱ πτώσεις, οἱ κακίες, οἱ πικρίες, τά πάθη, ἡ σκληροκαρδία καί πολλά ἀκόμη λάθη

κάνουν αυτή τήν πνευματική λέπρα νά αναπτύσσεται καί νά μᾶς κατασπαράζει.

Ὁ Χριστός εἶναι ἔτοιμος καί ποθεῖ νά μᾶς βοηθήσει. Ἄρκεῖ νά Τοῦ τό ζητήσουμε. Ἄρκεῖ νά ἀφιερῶσουμε σ' Ἐκεῖνον τήν ἐλευθερία μας. Ἄρκεῖ νά ἀπευθυνθοῦμε στήν ἀγάπη Του μέ ταπείνωση καί μέ διάθεση εὐχαριστιακή, δηλαδή μέ εὐγνωμοσύνη. Νά βλέπουμε καθετί σάν δικό Του δῶρο καί νά τό ἀναγνωρίζουμε. Μή θεωροῦμε τίποτε αὐτονόητο οὔτε δικαιωματικά δικό μας. Νά ὁμολογοῦμε τή φιλανθρωπία καί τήν ἀπέραντη δύναμή Του. Τήν ἀπροσμέτρητη σοφία Του καί τήν ἀρχοντική εὐγένειά Του. Νά σεβόμαστε τήν ὑπομονή καί τή σκανδαλώδη συγχωρητικότητά Του. Νά μήν ἀπαιτοῦμε, γιά νά χαιρόμαστε γιά ὅ,τι λαμβάνουμε.

Στή δύσκολη ἐποχή πού ζοῦμε ἡ εὐχαριστιακή διάθεση καί ἡ ἀσταμάτητη εὐγνωμοσύνη μας πρὸς τό Θεό θά μᾶς χαρί-

σουν ἐκείνη τήν κατάλληλη ποιότητα μέ τήν ὁποία θά μεταμορφώσουμε τόν ἑαυτό μας καί τόν κόσμο γύρω μας. Μέ τήν ἀδιάλειπτη εὐχαριστία μας γιά τά δῶρα τοῦ Χριστοῦ θά γκρεμίσουμε τά «πόρρωθεν». Θά βιώσουμε τήν εὐλογημένη ἐγγύτητα τῆς θείας δόξας καί τῆς θεογνωσίας, πού εἶναι ἡ ἀπαρχή καί τό πλήρωμα τῆς σωτηρίας μας. Ἀμήν.